

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Szinay Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Szinay Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Egészségbiztosítási Felügyelet** (1132 Budapest, Váci út 30.) alperes ellen vizitdíj ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. április 23. napján kelt 9.K.32.989/2007/7. számú ítélete ellen az alperes 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

... (a továbbiakban: panaszos) a felperesi egészségügyi intézményben sebészeti beavatkozást végeztek, a terápia részeként több alkalommal hívták vissza, melynek során vizitdíjat fizetett. Az egyes alkalmakkor felvett szakorvosi leletekben szerepel az anamnézis (Co.vizsg.), a státusz, a terápia (gyógyszer, kötözés), a diagnózis kódszámmal, az orvos nyilatkozata és aláírása. A panaszos esetében a napi betegforgalmi jelentéseken a 113001 (=kontroll) és 81924 (=sebkötözés) kódszámát tüntették fel.

Az alperes a vizitdíj befizettetését kifogásoló panaszbejelentésre hivatalból lefolytatott eljárás lezárásaként hozott 234-12/HAT/JHF/2007. számú határozatában

a felperest 50.000 forint bírsággal sújtotta. Rögzítette, hogy a panaszos kötözését az orvos jelenlétében és utasításai alapján az asszisztens végezte, és azt szakorvosi lelettel az orvos dokumentálta. A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) és annak végrehajtásáról szóló 217/1997.(XII.01.) Korm.r. (a továbbiakban: Vhr.) alapján azt állapította meg, hogy a felperes a kötözésen megjelenő beteget jogsértően kötelezte vizitdíj megfizetésére.

Az alperes határozatának bírósági felülvizsgálata iránt, annak hatályon kívül helyezését kérve a felperes terjesztett elő keresetet. A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 50. § (1) bekezdése alapján azzal érvelt, hogy az alperes a döntéshozatalhoz szükséges tényállást nem tisztázta. Anyagi jogszabálysértésként a Vhr. 5/D. § (3) bekezdés b) pontjára hivatkozott azzal, hogy a jogszabály és a szakmai protokoll előírásai szerint az is orvos-beteg találkozásnak minősül, ha az orvos jelenlétében az asszisztens orvosi utasítás és felügyelet alatt végzi az orvos által elrendelt kezelési tevékenységet (kötözés). Az orvos-beteg kapcsolat egyértelműen megvalósult, nem sértette meg a vizitdíj fizetése alóli mentesség szabályát.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát hatályon kívül helyezte. Eljárásjogi jogszabálysértést nem állapított meg, az ügy érdemét vizsgálta. A Vhr. 5/D. § (3) bekezdés b) pontja értelmében abban az esetben nem kell külön vizitdíjat fizetni az orvos által rendelt kötözésért, amennyiben azt nem orvos végzi. Megállapította, hogy a panaszost minden egyes alkalommal az orvos rendelte vissza kontrollra, a kontrollvizsgálat során az orvos megnézte, megvizsgálta, vagy legalább diagnosztizálta, és ennek eredményeként határozta meg, hogy a kötözést végző asszisztens mit, milyen gyógyszert, kenőcsöt, stb. tegyen a sebre. A szakorvosi leletek azt mutatták, hogy az orvos kontroll vizsgálatot is végzett, azaz kötözés és egyben orvos-beteg között megvalósuló gyógyító, illetve diagnosztikai célú találkozás történt. Ez pedig a Vhr. 5/D. § (1) bekezdése szerint vizitdíj köteles, a felperes ezért nem sértett jogszabályt.

Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, másodlagosan annak hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Költséget igényelt. Az elsőfokú bíróságtól eltérő tartalmat tulajdonított a szakorvosi leletek anamnézis rovatában feltüntetett „Co.vizsg.” megjelölésnek. Szerinte ez arra utalt, hogy a beteg már ugyanezen panaszával igénybevett ellátást, azonban az ismételt ellátása még szükséges. Az ismételt ellátás, azaz a kontroll célja, és maga a kontrollvizsgálat a seb átkötözése volt, és nem külön ellátás, mint ahogyan azt a Fővárosi Bíróság ítéletében megállapította. Azt, hogy a panaszos pontosan milyen ellátásban részesült a szakorvosi lelet „terápia” rovata tartalmazza, amelyben minden esetben kötözés került megnevezésre. Az alperes nem értett egyet azzal, hogy a kötözés során alkalmazott gyógyszerek alkalmankénti megváltoztatása következtében nem alkalmazható a Vhr. 5/D. § (3) bekezdés b) pontja. Az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban:

Eütvk.) 5. § (1) bekezdése, valamint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 129. § (1) bekezdése alapján azzal érvelt, hogy a szükséges képzettséggel rendelkező egészségügyi dolgozók figyelemmel kísérik a seb gyógyulását és ha szükséges, akkor a kezelés során a megfelelő változtatásokat megteszik. A kötözést végző asszisztens a terápia kérdésében nem dönthet és az orvos az adott beteg esetében az alkalmazandó terápiát csak a seb megtekintése, illetve az asszisztens referálása után tudja meghatározni. Ennélfogva az elsőfokú bíróság álláspontjának elfogadása azt jelentené, hogy az asszisztens egymaga soha nem végezhetne kötözést. Fenntartotta, hogy a panaszos esetében a kötözést nem orvos végezte, de ő utasította a nővért arra, hogy milyen gyógyszert alkalmazzon. Ez azonban nem tekinthető külön alkalomnak, ezért a Vhr. 5/D. § (3) bekezdés b) pontja kizárta a vizitdíj felszámítását.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte. Vitatta az alperesnek a „Co.vizsg” megjelölésre kifejtett álláspontját, mert a Vhr. 5/D. § (1) bekezdése és az Ebtv. 18/A. § (9) és (11) bekezdései alapján az ellátást nyújtó orvosnak minden alkalommal meg kell vizsgálnia a beteget, ezt követően dönthet a kezelés további módjáról a különféle kötések és gyógyszerek alkalmazásáról. Világos tehát, hogy a szakmai protokoll szerint nem pusztán kötözésre, hanem ismételt vizsgálatra hívták vissza a beteget, ez pedig az orvos és beteg diagnosztikai célú találkozása volt.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és érdemben is helytálló döntést hozott. Kifejtett indokait a Fővárosi Ítéltábla osztja, nem ismétli, a fellebbezésre az alábbiakat emeli ki:

Az alperes által hivatkozott Eütvk. 5. § (1) bekezdése az egészségügyi dolgozó tevékenységének általános szabályait határozza meg. A hivatkozott törvény egészségügyi dolgozó alatt az orvost és más egészségügyi dolgozót egyaránt ért. Az orvos és más egészségügyi dolgozó feladatának elhatárolása az Eütv.-ben jelenik meg. A 3. § b) pontja értelmében a kezelőorvos a beteg adott betegségével, illetve egészségi állapotával kapcsolatos vizsgálati és terápiás tervet meghatározó, továbbá ezek keretében beavatkozásokat végző orvos, illetve orvosok, aki/akik a beteg gyógykezeléséért felelősséggel tartoznak. Az Eütv. 129. § (1) bekezdés értelmében a kezelőorvos joga a vizsgálati és terápiás módszer megválasztása.

Az Eütv. 3. § 1) pontja szerint a beavatkozás az a megelőző, diagnosztikus, terápiás, rehabilitációs vagy más célú fizikai, kémiai, biológiai vagy pszichikai eljárás, amely a beteg szervezetében változást idéz vagy idézhet elő. Az Eütv. 3. § k) pontja vizsgálat alatt azt a tevékenységet érti, amelynek célja a beteg egészségi állapotának felmérése, egészségének megőrzése, a betegségek, illetve kockázatok felderítése, a konkrét betegség(ek) meghatározása, prognózisuk, változásuk megállapítása, a gyógykezelés eredményességének, valamint a halál bekövetkeztének és a halál okának megállapítása. A hivatkozott rendelkezés p)

pontja értelmében egészségügyi dokumentáció az egészségügyi szolgáltatás során az egészségügyi dolgozó tudomására jutó, a beteg kezelésével kapcsolatos egészségügyi és személyazonosító adatokat tartalmazó feljegyzés, nyilvántartás.

A fentiek szerint, amikor az elsőfokú bíróság állást foglalt abban a jogkérdésben, hogy a panaszos esetében a kötözések alkalmával történt-e gyógyító célú orvos-beteg találkozás (beavatkozás, vizsgálat) helytállóan tulajdonított az egyéb bizonyítékok mellett kiemelt jogi jelentőséget a szakorvosi leleteknek. A leletek egyik rovata az anamnézis, amely az alperesi helyes érvelés szerint a betegség előzményét dokumentálja. Abban a felek között nem volt vita, hogy a „Co vizsg.” megjelölés kontroll vizsgálatot takar. A kontroll vizsgálat is vizsgálat, tehát az Eütv. 3. §-a és a 129. § (1) bekezdése értelmében orvosi tevékenység. A panaszos leleteiben szereplő „Co vizsg.” jelzésből ezért az a következtetés volt levonható, hogy a kontroll vizsgálat során közte és az orvos között gyógyító, illetve diagnosztikai célú találkozás is történt.

Az alperes tévedett, amikor az alkalmazott terápiát kötözésként határozta meg, és tévesen vélekedett az abban megjelenő orvosi tevékenységről. A leleteken szerepel a beteg státusza, amely a megjelenéskori állapotát írja le, és amelynek meghatározása nyilvánvalóan nem a kötözést végző egészségügyi dolgozó feladata. A betegstátusz megállapításához az orvosnak a panaszost vizsgálnia, vagy legalább diagnosztizálnia kellett. Mindkét eset orvos-beteg találkozást jelent. Maga a terápia, a gyógykezelés, a gyógymód, a gyógyszeres kezelés volt, amelyet az orvos a státusznak megfelelően határozott meg, esetenként más-más gyógyszert rendelve a kötözéshez. A gyógyszeres kezelés megválasztása és elrendelése az orvos kötelezettsége, és az volt a panaszos esetében is. A gyógyszerek alkalmankénti változtatása, a terápiában is változást eredményezett, következésképpen nem kizárólag a Vhr. 5/D. § (3) bekezdése b) pontja szerinti kötözés történt, egy már korábban elrendelt terápiának megfelelően. A vizitdíj fizetésére vonatkozó szabályokat ezért a felperes - amint azt az elsőfokú bíróság is megállapította - nem sértette meg.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint egyszerre valósult meg gyógyító célú orvos-beteg találkozás és kötözés. Az orvos-beteg találkozás volt az, amely a vizitdíj megfizetésének kötelezettségével járt a panaszos részéről. Az alperes érvelésével ellentétben az elsőfokú bíróság álláspontjából nem következik a Vhr. 5/D. § (3) bekezdése b) pontjának kiüresedése, mert az orvos által rendelt, de nem általa végzett kötözésért nem kellett vizitdíjat fizetni.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1), (2) és 79. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, az alperes személyes illetékmentessége folytán feljegyzett fellebbezési illetéket a

költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/986 (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. november 26. napján

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke, **Dr. Szőke Mária s.k. előadó bíró,**

Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő